

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/3/2019
Identifikačné číslo spisu: 1016202697
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016202697.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): T. E. Y., Č. S. XX/C, N. W., zastúpený advokátskou kanceláriou Kolíková & Partners, s.r.o., so sídlom Radvanská 21, Bratislava, IČO: 47 239 441, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Regrútska 4, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-785-30/2016-TPC/KEB z 20. septembra 2016, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/314/2016-102 z 26. apríla 2018 v spojení s uznesením č. k. 6S/314/2016-125 z 26. novembra 2018 v časti výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6S/314/2016-102 z 26. apríla 2018 podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku odmietol ako neprípustnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-785-30/2016-TPC/KEB z 20. septembra 2016, ktorým bolo do doby posúdenia predbežnej otázky prerušené konanie o žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov na území Slovenskej republiky. Krajský súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie žalovaného ako rozhodnutie procesnej povahy, ktoré v zmysle § 7 Správneho súdneho poriadku nepodlieha súdnemu prieskumu. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 170 písm. a) Správneho súdneho poriadku tak, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6S/314/2016-125 z 26. novembra 2018 opravil označenie a sídlo žalovaného uvedené v záhlaví uznesenia č. k. 6S/314/2016-102 z 26. apríla 2018.

2. Proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/314/2016-102 z 26. apríla 2018 v časti výroku, ktorým krajský súd rozhodol o trovách konania, podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť a žiadal, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a rozhodnutie nedostatočne odôvodnil

(§ 440 ods. 1 písm. f) a g) Správneho súdneho poriadku).

3. Podľa sťažovateľa sa na uvedený prípad vzťahuje ustanovenie § 171 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, v zmysle ktorého mu mala byť priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu. Poukázal na to, že žaloba bola odmietnutá podľa § 98 ods. 1 písm. g) v spojení s § 7 písm. e) Správneho súdneho poriadku, sťažovateľ však nesúhlasil s názorom krajského súdu, že v zmysle ustanovenia § 7 písm. e) Správneho súdneho poriadku správny súd nikdy nepreskúmava rozhodnutia procesnej povahy, akým je aj rozhodnutie o prerušení správneho konania. Správny súd podľa názoru sťažovateľa preskúmava aj rozhodnutie procesnej povahy, ak toto môže spôsobiť ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

4. Správny súd je podľa sťažovateľa povinný podľa § 171 ods. 1 Správneho súdneho poriadku skúmať, či dôvod na odmietnutie žaloby existoval v čase podania žaloby alebo vznikol až počas súdneho konania, pričom bol zavinený jedným z účastníkov konania.

5. Sťažovateľ poukázal na to, že dňa 25. augusta 2015 požiadal o udelenie tolerovaného pobytu, pričom konanie o tejto žiadosti poskytovalo sťažovateľovi oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. Podaniu žiadosti o trvalý pobyt bránili iné procesné prekážky a zároveň konanie o žiadosti o trvalý pobyt neumožňuje žiadateľovi zotrvať počas konania na území Slovenskej republiky. Dňa 14. júla 2016 podal sťažovateľ žiadosť o udelenie trvalého pobytu na päť rokov ako manžel občianky Slovenskej republiky a otec dvoch maloletých detí, občanov Slovenskej republiky. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný nezákonne prerušil konanie o žiadosti o udelenie trvalého pobytu na päť rokov. Dňa 20. októbra 2016 žalovaný zastavil konanie o žiadosti sťažovateľa o udelenie tolerovaného pobytu, čím sa sťažovateľ dostal do situácie, kedy mu hrozilo administratívne vyhostenie. Dňa 12. decembra podal sťažovateľ žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného o prerušení konania o žiadosti o udelenie trvalého pobytu na päť rokov. Dňa 22. decembra 2016 žalovaný vydal rozhodnutie, ktorým udelil sťažovateľovi trvalý pobyt na päť rokov.

6. Sťažovateľ uviedol, že v prejednávanej veci podal žalobu, nakoľko bol toho názoru, že rozhodnutím žalovaného môžu byť dotknuté najmä právo na rodinný život, právo na konanie správneho orgánu bez zbytočných prietahov a ďalšie práva sťažovateľa zodpovedajúce povinnosti správneho orgánu podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ustanoveniu § 3 ods. 2 a 5 Správneho poriadku. Prerúšením konania o trvalom pobyte v čase, keď bolo zastavené konanie o tolerovanom pobyte, sa sťažovateľ dostal do situácie, keď mu zanikla oprávnenosť pobytu a dostal sa do rizika vyhostenia do Nigérie.

7. Podľa sťažovateľa bolo nesprávne konštatovanie krajského súdu, že proti neúmernému predlžovaniu konania sa mohol sťažovateľ brániť žalobou proti nečinnosti podľa § 242 a nasl. Správneho súdneho poriadku. Právoplatné rozhodnutie správneho orgánu o prerušení konania vyvoláva následky v zmysle § 29 ods. 4 a 5 Správneho poriadku. Takúto dobu bez ďalšieho nemožno považovať za nečinnosť, keďže má zákonný základ. Preto sa podľa sťažovateľa možno domáhať nápravy len preskúmaním zákonnosti rozhodnutia o prerušení konania prostredníctvom všeobecnej správnej žaloby.

8. Na základe uvedeného mal sťažovateľ za to, že v čase podania žaloby boli splnené podmienky prípustnosti všeobecnej správnej žaloby v zmysle § 7 písm. e) Správneho súdneho poriadku. Krajský súd žalobu odmietol, pretože dospel k záveru, že rozhodnutie o prerušení konania o udelenie trvalého pobytu na päť rokov na území Slovenskej republiky už nemá viac dopad na subjektívne práva sťažovateľa, nakoľko mu bol dňa 22. decembra 2016 udelený trvalý pobyt na päť rokov na území Slovenskej republiky. K odmietnutiu žaloby došlo podľa sťažovateľa z dôvodov vzniknutých po podaní žaloby v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného.

9. Sťažovateľ tiež namietal, že krajský súd nedostatočne odôvodnil napadnuté uznesenie v časti výroku o náhrade trov konania. Krajský súd opomenul náležite posúdiť prípadnú existenciu zavinenia niektorého z účastníkov konania na zastavení konania alebo odmietnutí žaloby, tak ako to vyplýva z § 171 ods. 1

Správneho súdneho poriadku, a tieto úvahy premietnuť do odôvodnenia rozhodnutia.

10. Žalovaný sa k podanej kasačnej sťažnosti nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania (§ 455 Správneho súdneho poriadku) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

12. Podľa § 2 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 2 ods. 2 Správneho súdneho poriadku každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

14. Podľa § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

15. Podľa § 7 písm. e) Správneho súdneho poriadku správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

16. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

17. Podľa § 170 písm. a) Správneho súdneho poriadku žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak žaloba bola odmietnutá.

18. Podľa § 171 ods. 1 Správneho súdneho poriadku ak účastník konania procesne zavinil odmietnutie žaloby alebo zastavenie konania, správny súd prizná trovy konania ostatným účastníkom konania.

19. Žalobou, podanou na Krajskom súde v Bratislave dňa 12. decembra 2016, sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo do doby posúdenia predbežnej otázky prerušené konanie o žiadosti sťažovateľa o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov na území Slovenskej republiky. Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku žalobu odmietol ako neprípustnú, pričom zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

20. Sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť len proti výroku napadnutého uznesenia krajského súdu o trovách konania. V kasačnej sťažnosti však namietal aj nesprávne východiská a závery krajského súdu, z ktorých krajský súd vychádzal pri rozhodnutí o odmietnutí žaloby. Nakoľko kasačnou sťažnosťou nebol napadnutý výrok uznesenia krajského súdu o odmietnutí žaloby a zároveň je neprípustné, aby kasačná sťažnosť smerovala len proti dôvodom rozhodnutia krajského súdu, najvyšší súd sa touto časťou námietok uvedených v kasačnej sťažnosti nemôže zaoberať.

21. Predmetom posúdenia kasačného súdu v prejednávanej veci je rozhodnutie krajského súdu o nároku na náhradu trov konania, pričom o tomto nároku rozhodol krajský súd tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, a to s poukazom na ustanovenie § 170 písm. a) Správneho súdneho poriadku, teda z dôvodu, že žaloba bola odmietnutá.

22. V prvom rade považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné vyjadriť sa k námietke sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení výroku krajského súdu o trovách konania. Krajský súd v časti odôvodnenia napadnutého uznesenia týkajúceho sa rozhodnutia o náhrade trov konania výslovne odkázal na ustanovenie § 170 písm. a) Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal. Vzhľadom na to, že ustanovenie § 171 ods. 1 Správneho súdneho poriadku pojednáva o priznaní trov konania, najvyšší súd má za to, že krajský súd uvedené ustanovenie neopomenul, ale sa ním nezaoberal z dôvodu, že podľa tohto ustanovenia nerozhodoval, nakoľko v konaní nenastala taká situácia, ktorá by to odôvodňovala. Z dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol o odmietnutí žaloby, nevyplýva, že by v konaní bolo potenciálne potrebné skúmať otázku procesného zavinenia odmietnutia žaloby. Preto nemožno považovať výrok o trovách konania za nedostatočne odôvodnený.

23. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia vyslovil jasný záver, že žalobu odmieta podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku ako neprípustnú z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je preskúmateľné súdom, nakoľko ide o rozhodnutie procesnej povahy (§ 7 písm. e) Správneho súdneho poriadku). Tomuto odôvodneniu korešponduje aj výrok rozhodnutia krajského súdu, ktorým žalobu odmietol. Na tento spôsob rozhodnutia krajského súdu o podanej žalobe následne nadväzuje výrok o trovách konania.

24. Najvyšší súd nemôže súhlasiť s tvrdeniami sťažovateľa, že krajský súd žalobu odmietol z dôvodu, že rozhodnutie o prerušení konania o udelenie trvalého pobytu na päť rokov na území Slovenskej republiky už nemá viac dopad na subjektívne práva sťažovateľa, nakoľko mu bol dňa 22. decembra 2016 udelený trvalý pobyt na päť rokov na území Slovenskej republiky, z čoho sťažovateľ následne vyvodil, že k odmietnutiu žaloby došlo z dôvodov vzniknutých po podaní žaloby v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného.

25. Krajský súd v odôvodnení uznesenia síce poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľovi bol 22. decembra 2016 udelený trvalý pobyt na päť rokov na území Slovenskej republiky od 20. októbra 2016 do 20. decembra 2021, avšak z uvedeného nevyvodzuje výslovný záver, že táto skutočnosť spôsobuje, že rozhodnutie o prerušení konania o udelenie trvalého pobytu na päť rokov na území Slovenskej republiky už nemá viac dopad na subjektívne práva sťažovateľa (ako to sťažovateľ uvádza v kasačnej sťažnosti). Krajský súd len uviedol, že prípadné zrušenie rozhodnutia žalovaného o prerušení konania by nepredstavovalo pre účastníka konania reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a bolo by v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní o zákonnosti rozhodnutia krajského súdu o trovách konania je viazaný výrokom rozhodnutia krajského súdu o podanej žalobe, ktorý je právoplatný a nebol napadnutý opravným prostriedkom. Z rozhodnutia krajského súdu o podanej žalobe a z dôvodov, ktoré ho k tomuto rozhodnutiu viedli, nepochybne vyplýva (ako už najvyšší súd uviedol), že krajský súd žalobu odmietol ako neprípustnú, nakoľko v zmysle § 7 písm. e) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného posúdil ako rozhodnutie procesnej povahy, ktoré nie je preskúmateľné súdom. Z uvedeného nie je možné vyvodiť iný záver, ako ten, že sa jedná o dôvod odmietnutia žaloby, ktorý tu bol už v čase jej podania, a nenastal až počas súdneho konania, ako to namieta sťažovateľ.

27. Následne potom musí najvyšší súd konštatovať, že nakoľko krajský súd o podanej žalobe rozhodol uvedeným spôsobom, nenastal v konaní dôvod posudzovať procesné zavinenie odmietnutia žaloby v zmysle § 171 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a krajský súd rozhodol o trovách konania správne, keď právo na ich náhradu účastníkom nepriznal podľa § 170 písm. a) Správneho súdneho poriadku.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky sťažovateľa vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol.

29. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tak, že sťažovateľovi právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko v tomto konaní nemal úspech (§ 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) a u žalovaného nezistil existenciu zákonného dôvodu na ich priznanie (§ 168 Správneho súdneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.